gaaet ud over Kredsen, det kunde være det Samme, om Navnet ikke mere fandtes, men det er gaaet meget haardt ud over Vælgerne, og det er særlig dem, der komme til at lide derunder, idet disse ere delte saaledes, at man har meget ondt ved at finde dem igjen, saa fuldkommen ere de knuste. Man maa søge længe, inden man finder dem, men efterhaanden findes de under Roskilde- og Kjøgekredsene. Roskildekredsen er nemlig bleven befriet for Landdistriktet østerpaa og har i Stedet derfor faaet Noget af den gamle Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds, men dette ligger for Størstedelen saa langt borte, at Vælgerne ville faae 2 á 3 Mil at reise, inden de komme til Roskilde. Resten af Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds er lagt til Kjøgekredsen, hvorved denne Kreds igjen faar en saadan Længde, at de, der før stemte i Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds og kunde gaa lige til Valgstedet, ikke kunne komme til Kjøge uden at reise en 3—4 Mil. Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds er altsaa ikke blot tilintetgjort, saa at Navnet Blæsenborg ikke mere findes opført, men dens Vælgere ere blevne stillede saaledes, at de ville komme til at gaa en meget betydelig Veilængde for at komme til at stemme, hvoraf Følgen bliver, at de Fleste ville blive hjemme og slet ikke kunne komme til at stemme, navnlig da de nu blive slaaede sammen med Kjøbstæder, hvor der existerer tidligere bestaaende Forbindelser fra de gamle Kredse Der er altsaa ikke nogen stor Opfordring for Vælgerne til at gaa til Valgstedet, man gaar jo nemlig nok til Byen for at stemme, men ikke for at lade sig overstemme. Det ses endelig ogsaa heraf, at det, der maatte blive anført til Forsvar for, at Regjeringen ikke kunde omlægge mange Kredse paa anden Maade, end den har gjort (Odense Amts 1ste Valgkreds), ikke er af nogen Betydning. Naar det kom an paa at omlægge en Kreds, for hvilken Regjeringen ikke havde Noget særligt tilovers, har det viist sig, at der ikke var det Ringeste i Veien for, at Omlægningen kunde ske paa den allerradikaleste Maade, og kan jeg ikke negte, at jeg hellere havde set, om Regjeringen havde fulgt Radikalismen hele Landet over og oprettet Kredse i Forhold til 12 til 16,000 Indbyggere, saa havde vi jo maaske ogsaa faaet et mere fyldigt Udtryk for Folkevillien. Det er jo det, der har ligget Regjeringen paa Sinde at drage Omsorg for, at den almindelige Valgret rigtig kan gjøre sig kraftig gjældende, men det tror jeg, at Regjeringen bedre vilde naae ved at følge den Plan, jeg har tilladt mig at foreslaa, en Omdeling af Landet, en Opgivelse af Amtskredsene, en Inddeling af Landet i Kredse med [illegible] mulig en nogenlunde rund Form med [illegible] Derved vilde Regjeringen [illegible] paa Sinde, at faae et [illegible] Folkestemningen, saa- [illegible] almindelige Valg- [illegible] vaataget sig at værge om. Hvis Regjeringen imidlertid er bange for det Radikale, saa forekommer det mig, at det i alle Tilfælde havde været bedre ikke at være radikal paa et Sted og nænsom paa et andet, men lade Radikalismen være helt borte og lade Inddelingen af Kredsene blive ganske som den er, med mindre Skruplerne med Hensyn til Grundloven skulde være saa stærke, at man heller ikke turde det, i hvilket Fald jeg tror, at man burde været gaaet en tredie Vei, thi der vilde neppe være Noget i Veien for, at Regjeringen kunde have faaet en Grundlovsforandring tilveiebragt paa dette Punkt, saa at der ikke mere behøvede at være nogen Vanskelighed for den høie Regjering for ogsaa i denne Sag at være i fuldkommen streng Overensstemmelse med Grundlovens Ord og Mening.

Vajer: En Omfordeling af Folkethingskredsene hører vistnok til de Ting, som bør foretages saa sjeldent som muligt, thi i Tider som vore, hvor det politiske Liv rører sig saa stærkt, knyttes der Forbindelser indenfor de enkelte Folkethingskredse, og det er neppe formeget sagt, at det vil smerte Mange, naar der i saa Henseende rives Baand over. Der er jo ikke i Grundloven foreskrevet det Mindste om, hvor ofte der skal foregaa en Omfordeling; det er overladt til Rigsdagens Skjøn at afgjøre, naar der er opstaaet et saa stort Misforhold, at der bør foretages en Omfordeling. Den høitærede Minister har skjønnet, at naar Folkemængden i Kredsen var stegen med over 25 pCt., saaledes at naar der ikke længere var 16—20,000 Mennesker, saa var det rette Tidspunkt kommet. Jeg frygter imidlertid for, at man ved at gaa frem paa denne Maade let kommer til at handle noget vilkaarligt, thi hvorfor vælge 25 pCt.; hvorfor ikke tage 33 eller hvilketsomhelst andet Tal? Vilde man have noget Bestemt at gaa efter, hvad man ellers pleier i Mathematiken at regne efter, saa kunde man, naar man satte 16,000 som Enhed, sige: enten halvt mindre eller halvt mere, saaledes, at Grændsen altsaa blev mellem 8,000 og 24,000. Jeg anfører kun dette for at vise, at jeg har Fryt for, at disse 25 pCt. let skulle lede ind paa vilkaarlige Fortolkninger. Der staar nu i Grundlovens § 32, at Antallet af Folkethingsmedlemmer skal omtrent være efter Forholdet af 1 Medlem til 16,000 Indbyggere. Naar man nu undersøger den grundlovgivende Rigsforsamlings Forhandlinger, hvad jeg tror, man er berettiget til at gjøre ved denne Leilighed, saa faar man det Indtryk, at Forudsætningen, under hvilken den har arbeidet, har været, at Medlemstallet skulde være 100, og den samme Forudsætning har man bibeholdt i 1866, da Tallet 14,000 forhøiedes til 16,000. Nu kunde man jo ved en Grundlovsændring atter forhøie de 16,000 til 18,000, saa vilde man beholde det samme Medlemsantal. Jeg tror imidlertid ikke, at dette vil være den bedste Vei at